

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

16. rész – A második világháború

San Giovanni Rotondóban az emberek szenvedéseik ellenére többet gondolnak az örökkévalóságra, mint bárhol másutt. Pio atya mélyesen szomorú, és szeretne tenni valamit, hogy lefogja az emberek kezét, akik Krisztusnak, a világ világosságának tanításával összeegyeztethetetlen ideológiai vagy faji felsőbbrendűség nevében gyilkolják testvéreiket. A világot sötétség borítja ezekben a tragikus pillanatokban. A pokol lángjai a legeldugottabb településeket is elérik. A náci-fasiszta propaganda garantálja, hogy a végső győzelem a tengelyhatalmaké lesz, és hogy örökre megszabadítják az emberiséget a kommunizmus fenyegető rémétől. Néhány katolikus bedől ennek a propagandának, míg a hierarchia, kiváltképp a Szentszék, minden tőle telhetőt megtesz, hogy a kegyetlenkedést megállítsa, és hogy több millió elkeseredett ember fájdalom enyhítsen.

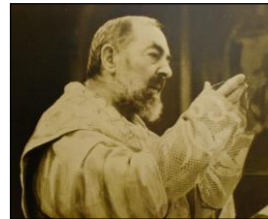
Az ágyúzás már az Appennini-félsziget szomszédságában hallatszik. Szicília megszerzése után az angol-amerikai erők a legfontosabb városok intenzív bombázásába kezdenek. A Garganóról Pio atya fáradt szeme előtt fel-felvillan a Foggia-i leromboló bombázások fénye. A háború már itt is látó- és hallótávolságon belül van. A fasizmus bukása (1943. július 25.) reményt ébreszt az olaszok szívében, de ugyanakkor nyugtalanságot is kelt. Nagyon sokan nemcsak azért hagyják el városukat, hogy elmeneküljenek az angol-amerikai bombázások elől, hanem azért is, hogy ne keveredjenek bele a megtorlás gyűlöletes eseményeibe.

Különböző típusú és nyelvű emberek találkoznak Pugliában. Úgy tűnik fel, az új Olaszországnak éppen ezen a mindig elfeledett földön kell újjászületnie. Nemcsak az emberek szenvedését enyhítő nagy létesítmény építését tervező szerzetes leghűségesebb követői vannak San Giovanni Rotondóban, hanem olyanok is, akik szabadságukat és békéjüket keresik. A kapucinus kolostor temploma mindig zsúfolásig telt. Több ezer ember vesz részt a stigmatizált szerzetes miséjén. Mindnyájan egy-egy vigasztaló, reménykeltő szót várnak tőle. A történelem e tragikus pillanatában nemcsak a testi bajoktól szenvedő betegek folyamodnak hozzá, hanem azok is – és ők vannak többen -, akiket az érthetetlen és abszurd mézárálás okozta lelki fájdalom gyötör.

A pietrelcinai barát talán az egyetlen, aki terveket sző: már összegyűjtötte a Szenvetés Enyhítésének Háza elnevezésű nagy épületegyüttes építésére szánt első adományokat. Amikor Európában minden idők legnagyobb vihara dúlt, Franciaországból 3,5 millió frank érkezett. Az adományok közül kettő különösen szívmelengető: az egyik a San Giovanni Rotondo-i vak Pietruccióé, a másik pedig Mario Gambinóé, a New Yorkban élő amerikai olasz munkásé. Ez előbbi két lírát, utóbbi pedig két dollárt adott. Emberfölötti ez a vállalkozás. A „nagyokosok” egyre azt hajtogatják, hogy az elképzelés kivitelezhetetlen. Maguk a szerzetesek és egyházi hatóságok sincsenek meggyőződve a kezdeményezés helyességéről, talán azért, mert megálmodóik igen súlyos pillanatban vágtak bele megvalósításába. A barátok kertjének Szent Ferenc idilli földjét idéző ciprusai alatt valaki azt mondja Pio atyának, hogy Olaszország újjáépítéséhez nagyon sok pénzre van szükség, ezért talán jobb időkre kellene halasztani a kórház felépítését.

Pio atya itt a kősvatagban a nyugalom és béke oázisát akarja létrehozni a betegségtől és magánytól szenvedő emberek számára. Nagy a mozgolódás a kapucinus kolostor körül, mely olyan, mint egy világítótorony az embereket, tárgyakat és érzelmeket elsöprő vihar sötét éjszakájában.

Röviddel a felszabadulás után egy amerikai pilóta is felmegy a Csodatéví Szűzanya kolostorába. Őt nem sokkal azelőtt kórházban kezelték egy olyan betegséggel, melyet a szakemberek a „bombázások miatti idegkimerültség”-nek neveznek. Mint kiderült róla, a számos foggiai bombázás egyikén ő irányította a hadműveletet. Egyszer csak azt a parancsot adta pilótáinak, hogy hagyják félbe az akciót, és térjenek vissza az észak-afrikai bázisra, ahonnan felszálltak. A katonák, miután a gépek visszatértek a támaszpontra, különös esetről kezdtek suttogni. A repülőraj parancsnoka azt állította, hogy egy sebzett kezű, szakállas szertest látott a felhők fölött, aki széles gesztusokkal arra kérte, hogy forduljon vissza. Az orvosok gyógykezelést és hosszú ideig tartó pihenést javasolnak neki. Mikor a katona nem sokkal később eljut a Csodatéví Szűzanya kolostorába, Pio atyában felismeri azt a „repülő barátot”. Úgy tűnik azonban, hogy hiába próbál a tömegben a kapucinus szerzetes közelébe kerülni, nem sikerül neki. Egyszer csak váratlanul a stigmatizált baráttal találja szembe magát, aki vállára teszi a kezét, és úgy mosolyog rá, mint egy régi jó barátjára. Az amerikai tiszt felindultságában csak nehezen bír megállni a lábán, mert most már teljesen biztos benne, hogy még ha passzívan is, de egy csoda szereplője lett. A csoda kivételes pillanat az üdvtörténetben, és bekövetkezése kizárólag Istennek az érdeme, akinek irgalmát a tiszta lelkek esdekelhetik ki imájukkal. Mikor San Giovanni Rotondóban csodás eseményekről kezdenek beszélni, Pio atya mindenkit arra szólít fel, hogy forduljanak bűnbánó lélekkel Istenhez, és kérjék a Szűzanyának, mindannyiunk segítő Édesanyjának közbenjárását. - Pio atya gyakran meséli barátainak, hogy egy napon Jézus Krisztus megneheztelt Szent Péterre, mert olyan alakokat vett észre a mennyországban, akik már első ránézésre sem voltak odavalók. Magyarázatot kért hát tőle arra vonatkozóan, hogyan juthattak be azok a sötét ábrázatú emberek. Szent Péter azt felelte, hogy nem ő engedte be őket, hanem valahányszor elfordult, a Szűzanya kitérte a mennyország kapuját a várakozók előtt. Egyik rendtársa azt kérdezi Pio atyától, hogy Jézus Édesanyja vajon irgalmas lesz-e azokhoz is, akik ártatlan gyermekeket gyilkolnak, üldözik az Egyházat, és annyi védtelen teremtményt küldenek a krematóriumokba. A szerzetes egy pillanatig habozik, aztán szokatlan mosollyal az arcán igenlően válaszol. A népi vallásosság immár szentet csinált belőle, és gyóntatószékét több ezer ember ostromolja, s ez arra készteti, hogy naponta több mint tíz órán át hallgassa bűneiket. 1944 karácsonyának vigíliáján számos amerikai tiszt és közlegény keresi fel a Csodatéví Szűzanya kolostorát. Bajtársuk elbeszélése

vonzotta ide őket. Pio atyát megszeretik az amerikaiak. S bár nem mindnyájan katolikusok, engedélyt kérnek tőle, hogy részt vehessenek éjféle miséjén. A szerzetespap az alkalomnak megfelelően ünnepélyes formában celebrálja a szertartást. 1931 óta nem énekelte a misét! A legbuzgóbb könyörgések a szenvedő testvérekért hangzanak el..... (folytatás köv.)

PIO ATYA RÓZSAFÜZÉRE

Ezt a rózsafüzért a hagyományos (Domonkos) rózsafüzér segítségével imádkozhatjuk, azzal a különbséggel, hogy több imával „ki van bővítve” az alábbiak szerint. A rózsafüzér első három titka és a tized titkai a soron levő hagyományos rózsafüzér titkai szerint mondandók.

Bevezető imák: Könyörögjünk...

1. A mennyei lelkekkel egyesülve kérem, hogy minden ember nevében, és a tisztítótűzben szenvedő lelkek nevében felajánlott imádságom annyiszor váljék az emberek és a tisztítótűzben szenvedő lelkek üdvéire, ahányszor csak Isten irgalmassága érvényesülhet rajtuk, még akkor is, ha felajánlási szándékom kifejezését elmulasztanám.
2. Szent Mihály Arkangyal, védelmezz minket a küzdelemben, a sátán gonosz kísértései ellen légy oltalmunk. Esedezve kérjük: „Parancsoljon neki az Isten!” Te pedig, mennyei seregek vezére, a sátánt és a többi gonosz szellemet, kik a lelkek vesztére körüljárnak a világban, Isten erejével taszítsd vissza a kárhozát helyére. Amen.
3. Urunk, Jézus, áraszd reánk Szentleked hét ajándékát és tizenkét gyümölcsét, hogy a gonosznak minden támadásától megmeneküljünk. (A Szentlélek 7 ajándéka: bölcsesség, értelem, jó tanács, lelki erősség, tudomány, jámborság és istenfélelem. Gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség, türelem, jóság, béketűrés, jámborság, szelídség, hűség, szerénység, önmegtartóztatás és tisztaság.)

Keresztre:

Az első nagy szemre:

Az első 3 kis szemre:

de kibővítve:

Hiszkegye...

Miatyánk... Dicsőség...

Üdvözlégy... .., aki hitünket növelje...

... .., aki reményünket erősítse...

... .., aki szeretetünket tökéletesítse...

...Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja és a mi Édesanyánk, imádkozzál...

Minden tizedben:

A nagy szemre:

A kis szemekre:

de kibővítve:

Miatyánk... Dicsőség...

Miatyánk...

Üdvözlégy...

...Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja és a mi Édesanyánk, imádkozzál...

Dicsőség... .. Ó, Mária, szeplő nélkül fogantatott Szent Szűz, könyörögj érettünk, akik hozzád menekülünk!

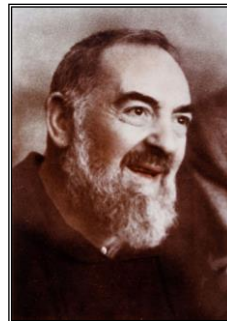
(Tehát az 5 tizedben: 50 Miatyánk, 50 Üdvözlégy, 50 Dicsőség és 50 Fohász.)

Minden tized után:

1. Szeressük, dicsérjük, áldjuk, imádjuk, dicsőítsük a Legszentebb Szentháromságot és Jézus eucharisztikus Szívét, a könnyező Szent Szűz Szeplőtelen és fájdalmas Szíve által most és mindörökké!
2. Jóságos Pio atya, könyörögj érettünk és imádkozz velünk, s áldj meg minket és az egész világot!
3. Ó, Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüztétől, és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra!

Befejező imádság:

Mindenható Atyánk, magunkat és az egész világot örökre Jézus Legszentebb Szívének és Mária Legszentebb Szívének szenteljük. Urunk, Jézus Krisztus, az Atyának Fia, küldd el Szentlekedet a földre. Ő uralkodjon a világ minden emberének szívében, hogy megmeneküljünk a pusztulástól, a csapásoktól és a háborúktól. A minden nép Asszonya legyen közbenjárónk. Amen.

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio

2/12.

„Egy pap, aki imádkozik.”

A zárandokok tömegében eltűnve az egyik olasz folyóirat neves tudósítója éppen azzal volt elfoglalva, hogy a Padre Pióról tervezett cikkét átgondolja, amikor hirtelen úgy hallotta, mintha szólítanák. Nem hitt a füleinek: *Fiam*, - szólt hozzá a kapucinus, miközben határozott és jóindulatú pillantást vetett rá - *vajon ez olyan időpont, mikor jegyzetömbjére és papírlapjaira kell gondolnia? Nagyon rosszul teszi, hogy ekkora zajt egy pap körül, aki imádkozik.* E szavakkal Padre Pio nem csupán azt jelzi - ismételtén -, hogy a szívekben olvas, akár egy nyitott könyvben. Amit sokkal inkább hangsúlyozni kell, az az ő rendkívüli ellenszenve a hangos és tapintatlan reklámmal szemben, melynek oly hosszú idő óta szárandó áldozata.

- *Egy pap, aki imádkozik.* - Ennyi akar lenni, és azt akarja, hogy legelőször is ennek tekintsék. A szoros kapcsolat, amely Urával és Istenével összeköti, a benső feltárulkozás a kegyelmek özönével szemben, melyek mindig készek elárasztani a befogadó lelkeket, a szélesre tárt kézzel kéregető koldushoz hasonló tartása - mindez kimeríti a személyéhez fűződő problémát, és eleget mond róla.

- *Egy pap, aki imádkozik.* - Mít is tudunk Padre Pio imájáról? És mindenekelőtt: vajon az imádság önmagában véve nem képezi-e alapját és sarokkövét annak a belső várkastélynak, amelyhez egy féltékeny Isten saját magának tarja fenn a bejárást? Az imáról mint olyanról a leggyámoltalanabb kereszténynél is csak keveset tudunk; mennyeivel kevesebbet egy szent imájáról! Az ő tettei és megnyilatkozásai bennünket elsősorban azért érdekelnek, mert mint ablakok lelkének mélyére nyílnak, a csend mélyéig, ahol egy lét misztériuma megkötődik. Padre Pio „igazi arca” egészen másként lelkesít bennünket, mint az ő csodás „reklámja”.

Szeretet-titokról van itt szó, és valóban arcátlanok lennénk, ha ezeket meglesni akarnánk.....

(Részlet Maria Winowska: Padre Pio igazi arca című könyvéből.)